

Hồi 56

Thanh Toán Cự Thủ

Lệ Tuyệt Linh không nói gì, phóng mình đuổi theo, thì chợt có tiếng cười vang lanh lảnh vọng ra, giọng cười lộ vẻ đắc ý. Giọng cười đó cản bước chân Lệ Tuyệt Linh, làm cho chàng dừng lại. Chung quanh chàng những ngọn đuốc được thắp sáng lên soi rõ bóng hình cô độc của chàng.

Sáu bóng người từ từ hiện ra nơi gò đất cao và đá tảng. Họ ung dung tiến tới phía Lệ Tuyệt Linh. Chàng đưa mắt nhìn người đi đầu, ở chính giữa, đó là một đại hán mặc áo cẩm bào. Tướng người to con vạm vỡ. Mắt lồi ra, miệng há hốc rộng mở, lỗ mũi to bè chiếm cả gương mặt. Hán đang mở rộng miệng ra mà cười.

Chàng công nhận Thân Xương Ngọc quả có tài tả hình tả dáng, khéo tả cả những đặc điểm của con người ...

Tào Nghệ ngoại hiệu là Tú Kiếm Tà Vồng, ghê gớm vì tài năng ghê gớm với cái danh sâu hiểm bạo tàn, ghê gớm luôn với tướng mạo. Con người đó đang ở trước mặt chàng. Chung quy rồi cũng có cuộc đối diện này. Một cuộc đối diện song phương hằng mong đợi.

Bên hữu Tào Nghệ là một nhân vật có gương mặt trắng xanh vóc ốm, không râu niên kỷ độ ba mươi hơn một vài năm, hai cánh tay quá dài, khối gối, thần thái âm trầm. Đôi mắt của y rất nhỏ, suýt soát đôi mắt một con mãng xà. Bên cạnh người đó, là một đó là một người không xa lạ, chính là Cự Linh Sát Quý Ca.

Nơi phía tả Tào Nghệ là một nhân vật mặt dài, trán vuông mắt phụng thần sắc lạnh lùng, khí độ ung dung, đầy vẻ tự tin, mà cũng tự cao. Y không cần mở miệng, cái oai khí cũng bốc tỏa như thường. Trời sanh mẫu người đó để mà phát lệnh chứ không tiếp lệnh bao giờ. Bên cạnh y, là một người râu ngắn điểm bạc, tác cao niên, thân hình ngũ đoản, cũng lạnh lùng đanh ác, cặp mắt lồi miệng hô, ánh mắt lúc chớp lên, để lộ cái nét hoang tàn như mắt con dã thú. Cuối tả, là một lão nhân độ thất tuần tinh thần còn quắc thước, da nhăn, tóc bạc nét lão luyện hiện rõ qua thần sắc.

Những người đó trừ Tào Nghệ và Quý Ca ra, dù không hề gặp mặt lần nào, Lệ Tuyệt Linh cũng biết thân phận tên họ tất cả. Người có đôi tay dài, là nghĩa tử của Tào Nghệ tên là Lôi Nhất Phong, ngoại hiệu Thiên Lý Đồng Tử, người mặt dài trán vuông là Phó Lôu chủ Càn Khôn Nhất Chỉ Đỗ Vô Song. Người râu ngắn điểm bạc là vị chấp

pháp tên Dư Phi ngoại hiệu là Thủ Kiếm. Lão nhân bên cạnh Dư Phi hẳn là Trần Tông, vị chấp pháp tiền nhiệm.

Trần Tông có biệt hiệu là Vô Thượng Tam Kiếm với ngoại hiệu đó, lão phải là một tay kiếm thuật tinh kỳ. Đã có bao nhiêu anh hùng hào kiệt táng mạng vì tay lão trong thời gian lão đương quyền chấp pháp tại Hắc Lô. Mà cũng chẳng biết ba nhiêu thuộc hạ Hắc Lô già từ cuộc sống. Bởi lão là con người nghiêm khắc đến tàn khốc, chỉ có kỷ luật mà không cần khía cạnh nhân tình. Ngày nay tuổi cao Tào Nghê cho thay thế lão, để lão hưởng nhà sau thời gian dài tận tụy với chức vụ, chứ không phải là mất tín nhiệm nơi lão. Trái lại kẻ khác hơn lúc nào hết, Tào Nghê cực kỳ trọng dụng lão. Bằng cớ là trong chiến dịch này, Tào Nghê mang lão cùng đi theo.

Và sự có mặt của lão nói lên tầm quan trọng của chiến dịch hay đúng hơn Tào Nghê cũng biết người biết ta lắm, lão đánh giá Lệ Tuyết Linh không quá thấp. Huống chi sau lưng Lệ Tuyết Linh còn có lực lượng Trung Điền Sơn. Sáu người đối lập cách Lệ Tuyết Linh vừa tầm đàm thoại, sau cặp mắt chớp chớp không ngừng.

Trừ Quý Ca có vẻ áy náy xốn xang năm người kia âm trầm như biển tĩnh, không xao động vì những cơn sóng ngầm. Gió núi cứ rít từng cơn, ào ào, vi vu. Đuốc cứ cháy bập bùng, chập chờn...

Tào Nghê lên tiếng trước:

- Ta thiết tiếc cho các hạ!

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Người cũng dư công đa sầu đa cảm nữa ư?

Tào Nghê bật cười quái dị:

- Nếu ta ở vào địa vị người, trong trường hợp này ta cũng đầu hàng ngay. Bởi chống lại ta là người nuôi mộng vá trời, đừng hòng làm một việc vô ích.

Lệ Tuyết Linh thản nhiên:

- Thực ra người cũng là một mối hận của ta, cho nên ta chỉ mong có những dịp như đêm nay để dứt khoát một lần để vĩnh viễn hưởng an nhàn thanh tịnh.

Cả hai buông toàn những câu cao thấp, tỏ rõ cái khí hùng thà chết chứ không nhượng bộ. Lôi Nhất Phong cất giọng lạnh lùng, chen vào:

- Lệ Tuyết Linh! Người đừng ngông cuồng thái quá, chỉ làm cho người mất mạng sớm chứ chẳng ích gì.

Lệ Tuyết Linh bửu môi:

- Ta biết người là Lôi Nhất Phong, nhưng người chỉ là một tên Lôi Nhất Phong chứ chẳng phải là hoàng đế gì hết, nếu cần, ta cũng chặt rụng đầu người như thường chẳng chút nương tay.

Lôi Nhất Phong sôi giận, quắc mắt đỏ ngầu, cao giọng thốt oang oang:

- Người đừng hòng lớn lối, ta thấy người đáng thương hại quá, tử thần ở kề cận vậy mà vẫn còn nói sảng trong cơn mơ.

Lệ Tuyệt Linh gật gù:

- Tử thần có muốn rước ta, hẳn phải đưa các người về âm cảnh trước. Từ xưa đến nay, không một kẻ nào dám chạm đến ta mà còn sống sót được.

Lôi Nhất Phong suýt nhảy dựng lên, song chưa dám vọng động day qua Tào Nghê lấy mắt hỏi ý. Tào Nghê khoát tay cười mỉa:

- Vội gì Phong Nhi. Kiến trong miệng chén có bò đi đâu mà sợ? Rồi Phong Nhi sẽ có dịp nhả cái tức khí đang uất nghẹn trong tâm.

Đằng hắng một tiếng, Đỗ Vô Song tiếp lời:

- Họ Lệ kia, người hãy chuẩn bị đi, hẳn người cũng biết là chẳng bao giờ bọn ta khách khí đến độ dành cho người một ưu thế độc chiến độc đấu.

Lệ Tuyệt Linh ngẩng cao đầu:

- Ta còn lạ gì tác phong của bọn vô sĩ các người, từ lúc nào cũng thế, các người quen thói dùng số đông lấp áp ít mà.

Trần Tông quát lên một tiếng, lớp da nhẵn rung động mớ tóc bạc dựng đứng lên.

Lão hét lên:

- Giỏi cho thằng con nít, người dám dùng mưu sát hại thuộc hạ của lão phu đến hai lượt, người còn dụ hoặc hảo thủ của bốn lâu là Thân Xương Ngọc phản bạn bội chủ, bỏ đi theo người, tội trạng của người to lớn vô cùng, người gây cừ hận chất chồng trời cao có mắt không dung dưỡng cho người sống mãi đến hai đời. Hắc Lâu có bốn phận trừ diệt người, tái tạo thanh bình trong võ lâm. Người không cúi đầu chịu tội để cầu may một lượng khoan hồng, lại còn diêu vũ dương oai hẳn là người chán sống.

Lệ Tuyệt Linh cười lạnh:

- Lão quỷ kia, sắp sửa về lòng đất mà còn toan giáo huấn ai? Người ta nói, lão giả an chi, sao người còn buông lung ngông cuồng? Nếu người khôn một chút, thì những cục diện như thế này người nên tránh xa mới có lợi cho người? Oai gì mà người toan sính cường cùng ta? Muốn chết còn xác cho gia đình tẩm liệm mai táng thì ngay từ phút giây này ly khai Trung Điền Sơn gấp. Ta hứa sẽ để cho người ra đi thông thả. Bằng ngoan cố

thì xương người sẽ tàn rũ lại đấy, thịt người sẽ làm mồi cho chim thú. Chạm vào ta là ô hô cái hiệu Vô Thượng Tam Kiếm của người đấy.

Trần Tông giận sùi bọt mép tuy già vẫn nhảy chơi chơi vừa hét vang âm:

- Tiểu súc sanh dám buông lời phạm thượng. Xem ta bắt sống người đây.

Lệ Tuyệt Linh ưỡn ngực ngẩng cao đầu:

- Sông rộng sóng sau đũa sóng trước, trường đời dào thải trẻ thay già. Giai đoạn của người chấm dứt từ lâu, tốt hơn hết là im hơi lặng tiếng cho ta nhờ.

Trần Tông dợm vọt mình tới, Đỗ Vô Song vươn tay nắm áo lão, ngăn lại. Rồi y cất giọng trầm trầm:

- Người dù sao cũng là một nhân vật có thịnh danh, cái lối đấu khẩu đó không xứng đáng với bậc anh hùng hảo hán đâu.

Lệ Tuyệt Linh bĩu môi:

- Còn như lấy đông hiếp ít là anh hùng hảo hán ư? Ta cứ tưởng chỉ có loài heo chó mới hòa theo thói, không ngờ Hắc Lâu cũng có gan làm được.

Lôi Nhất Phong gầm lên:

- Câm! Câm!

Lệ Tuyệt Linh bật cười hắc hắc:

- Hãy để cho cha nuôi người đối thoại với ta, một nghĩa tử trong trường hợp này không có quyền chủ động. Huống chi, người đâu có ba đầu sáu tay mà hòng làm nổi mọi việc phi thường đánh bại Diêm La Dao Lệ Tuyệt Linh, để mua chuộc ưu ái của cha nuôi. Thật tình ta rất ghét mẫu người nịnh bợ như người lăm đó.

Lôi Nhất Phong quắc mắt bốc lửa, hét oang oang:

- Người đừng hòng khua môi múa lưỡi, ta thừa sức rút lưỡi bẻ từng cái răng của người.

Lệ Tuyệt Linh tắc lưỡi:

- Ghê đến thế kia à, vậy người cứ thực nghiệm xem nào? Chỉ sợ người khoa trương khoác lác dọa người thôi.

Tào Nghệ liếc mắt sang Lôi Nhất Phong, đoạn dùng giọng trống mái thốt:

- Lệ Tuyệt Linh! Trong tình hình này mà người còn giữ được khí phách như vậy kể cũng đáng khen đấy, nhưng nếu ta là người thì ta không nói nhiều. Ta cứ giữ bình tĩnh chuẩn bị tinh thần cho cuộc chiến sanh tử.

Lệ Tuyệt Linh trầm giọng:

- Người đâu phải là ta, bởi nếu người là ta thì không bao giờ tin theo lời anh vợ người là Cam Bang mà gây sự vì một chuyện nhỏ nhen.

Tào Nghê lạnh lùng:

- Người dám mắng ta, người chỉ trích ta?

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Rồi có sao không?

Lôi Nhất Phong hét:

- Giết chết hắn! Giết!

Tào Nghê cười ha hả:

- Giỏi cho thằng nhỏ, có hạng lắm đó nhé, ta hy vọng người giữ mãi hạng đó đến giây phút cuối cùng.

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Người không thất vọng đâu!

Tào Nghê nhìn Lệ Tuyết Linh ánh mắt chớp, lâu lắm y khoát tay ra. Năm người hai bên tả hữu của y lập tức tản mác ra rồi từ từ bước tới, định tạo một vòng vây cận nội. Lệ Tuyết Linh cao giọng:

- Hãy khoan!

Tào Nghê cười vang:

- Gì nữa? Người khiếp rồi phải không?

Lệ Tuyết Linh buông sang sảng:

- Trước khi động thủ, ta muốn hỏi các người mấy điều.

Tào Nghê đáp nhanh:

- Ta biết rồi, người muốn hiểu lý do nào Bạch cô nương bán đứng người phải không?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Đúng vậy!

Tào Nghê lại cười lên ha hả một lúc. Y đáp:

- Được, người muốn hiểu ta nói cho mà hiểu. Thực ra thì chẳng có gì phức tạp cả. Một tháng trước đây Kim San Khách Mạnh Ngạn và Thư Hùng Kiếm Phan Tuấn có đến Hắc Lô tìm ta, chắc người biết rõ hai người đó chứ? Mục đích của họ lúc đến tìm ta rất đơn giản. Họ muốn hiệp lực với Hắc Lô để đối phó với người. Người đã đoạt hết tài vật của Mạnh Ngạn người sát hại người trong Thập Toàn Phái, họ thù hận người đến

tận xương tủy. Sở dĩ họ đến tìm ta là vì họ cũng biết ta có thâm thù đối với người. Họ tự nguyện hiến công ra sức với Hắc Lâu, hy vọng cùng báo phục một mối thù chung...

Lệ Tuyết Linh chớp mắt, ánh mắt sáng lạnh chiếu người. Chàng bình tĩnh nghe, không hề hỏi chận. Tào Nghệ tiếp:

- Sự đời có nhiều cái tấu xảo lạ kỳ. Cái hôm Mạnh Ngạn và Phan Tuấn đến Hắc Lâu tìm ta thì Bạch Liên Bình, cái con tiện nhân đó cũng đến tìm đại sư huynh của nàng là Doãn Thanh, viên thủ lĩnh đoàn hộ vệ của ta. Trước kia Bạch Liên Bình có đến vài lần, ta biết nàng ở trong Đại Chân phái và biết rõ cả hai là một đôi tình nhân cho nên nàng hay đến Hắc Lâu tìm người yêu, ta cho là hợp lý, không bao giờ lưu ý tới nàng, cứ để cho Doãn Thanh tùy tiện tiếp xúc. Bỗng một hôm Mạnh Ngạn nhận ra nàng có liên quan mật thiết với người. Ta vốn tánh đa nghi, nghe Mạnh Ngạn nói thế, ta đề phòng ngay, ta hỏi thì Mạnh Ngạn thuật rõ sự tình phân chia số ngọc giữa nàng và người. Do đó ta quyết tâm làm một cuộc thực nghiệm, xem lòng trung thành của Doãn Thanh như thế nào, đồng thời tìm hiểu có quả là Bạch Liên Bình đồng lõa với người chăng? Lúc ta và Mạnh Ngạn ngồi đàm đạo trong phòng khách bên ngoài Bạch Liên Bình và Doãn Thanh đi ngang qua cửa sổ, nàng không thấy Mạnh Ngạn. Nhờ thế ta thực hiện cơ mưu không chút khó khăn lắm.

Lệ Tuyết Linh than dài trong tâm, chàng biết nỗi khổ của chàng cũng như nỗi khổ của Bạch Liên Bình, bắt đầu từ máu chốt đó. Chàng khổ vì bị vây hãm vào vòng vây, Bạch Liên Bình khổ là vì sơ hở. Cái khổ của nàng lôi kéo luôn chàng.

Tào Nghệ tiếp:

- Cơ mưu của ta như thế này! Lập tức ta triệu tập một hội nghị để thảo luận về vấn đề đối phó với người. Đương nhiên đó là một cố giả tạo, ta dùng cuộc họp đó làm mồi nhử Doãn Thanh. Ta giao cho Doãn Thanh triệu tập những người do ta chỉ định, chính hấn cũng lãnh luôn phần việc sắp bày tiệc rượu. Đồng thời ta chọn một vài người âm thầm theo dõi Doãn Thanh, xem hấn sẽ làm gì sau lúc hội nghị giải tán. Kết quả không ngoài sở liệu của ta. Sau khi ly khai hội trường, Doãn Thanh về thẳng lầu cỏ được dựng lên bên cạnh khách đường. Hấn tiết lộ với Bạch Liên Bình trọn vẹn những chi tiết vừa được toàn hội nghị luận bàn, cả hai thương thảo làm tiền người, cuộc thương thảo giữa chúng ta đều lọt vào tai Lôi Nhất Phong và Đỗ Vô Song, không sót một tiếng.

Lệ Tuyết Linh hối hận, đã dung tha cho Mạnh Ngạn sống sót. Vì nhân đạo, chàng tự lưu lại cho mình một mối hậu hoạn lớn lao. Tào Nghệ bật cười ha hả, tiếp:

- Cái bẫy đã sập rồi, hai con mồi nằm rũ chờ chết. Ta mới bảo Bạch Liên Bình nếu nàng muốn cứu sống Doãn Thanh, thì phải tuân theo kế hoạch của ta, dụ dẫn người

đến nơi mai phục. Ta biết, nàng phải thành công nên ta đích thân điều động toàn lực lượng Hắc Lâu ở đây chờ người.

Lệ Tuyết Linh vẫn ngậm miệng, chẳng nói tiếng nào. Mà dù chàng muốn nói, thì còn gì để nói nữa đâu? Tào Nghê đắc chí tiếp luôn:

- Người thấy chưa? Hắc Lâu cũng có nhiều thủ đoạn lắm chứ? Bất cứ gặp trường hợp nào ta cũng thừa sức đối phó và bất cứ với phương pháp nào ta cũng thu hoạch thắng lợi như thường.

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Cái cơ mưu của người rất thâm trầm, song người đừng quên nơi đây là phạm vi thế lực của Thân đại ca. Nếu y biết được các người xâm nhập vào nội địa chỉ sợ kết quả không như người dự liệu.

Tào Nghê bĩu môi:

- Đành rằng Thân Xương Ngọc là tay đáng sợ song ta hành động bí mật, bằng cớ là ta đã lọt vào tận nơi đây mà bọn tuần tra canh phòng của hắn chẳng hay biết gì cả. Ta lại giải quyết vấn đề rất nhanh, chỉ sợ khi hắn phát giác ra, thì ta đã chuồn đi xa ngoài mấy trăm dặm đường rồi.

Lệ Tuyết Linh thốt:

- Ta chết đi, Thân đại ca sẽ báo thù, y sẽ tìm các người khắp bốn phương trời.

- Thì hắn cứ đến Hắc Lâu, lúc đó ta là chủ, hắn là khách, ta khỏe, hắn mệt, ta có nhiều phương tiện thủ thắng. Sợ gì chứ!

Lệ Tuyết Linh thở dài mấy tiếng, day qua Quý Ca chào:

- Lão hữu bình an chứ? Vì bận đối thoại với Tào Nghê ta không kịp hỏi han chi đến lão hữu.

Quý Ca mất tự nhiên, nhếch nụ cười khổ, đáp:

- Lệ Tuyết Linh, hắn người đã sớm biết, thế nào cũng có ngày hôm nay...

Lệ Tuyết Linh thản nhiên:

- Phải, sự tình diễn tiến đúng sở liệu của ta, tuy nhiên ta vẫn còn tiếc là con người như người lại luôn luôn bám sát cái bọn vô sĩ này.

Quý Ca ấp úng:

- Ai vì chúa nấy... Ta chỉ biết trung thành với chúa thôi. Kẻ bàng quan muốn nghĩ sao tùy tiện nghĩ.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Người đừng lo, ta không bao giờ nghĩ là người đã nợ ta một cái ân nghĩa. Cứ yên trí mà đi nốt con đường mà người đã chọn.

Quý Ca cảm thấy con tim nhói đau, rung rung giọng khẽ thốt:

- Người không nên trách ta, người nên hiểu hoàn cảnh của ta. Ta ...

Tào Nghê vụt hét:

- Còn nói đông dài chi nữa, giết hấn trước, thu thập Thân Xương Ngọc sau!

Thiên Lý Đồng Tử Lôi Nhất Phong vào cuộc trước. Hấn gầm lên như hổ, phóng mình vọt tới, hai cánh tay vươn chộp lên, biến thành trăm, thành ngàn cánh tay, nhưng cánh tay đó chụp xuống mình Lệ Tuyết Linh. Chàng lúi nhanh rút thanh Sanh Tử Kiều khoa lên, tạo thành một vầng sáng xanh, bảo vệ quanh mình, ngăn chặn thế tiến của Lôi Nhất Phong.

Thủ kiếm Dư Phi tiếp nối Lôi Nhất Phong, tung mình lên không, uốn câu vòng đáp xuống, hai tay giao quyền tả đánh ra, hữu thu về, như hai thoi dẹt, từ bên trên công xuống. Lệ Tuyết Linh tràn mình qua một bên, bỏ vị trí ba bước xa, hoành đao trả trái lại. Dư Phi giật mình, co chân, đạp không khí lấy đà nhảy ra ngoài, tránh đường đao thần tốc.

Đến lượt Trần Tông vung thanh cổ đồng kiếm tiến lên. Sanh Tử Kiều bay ra, nghênh đón cổ đồng kiếm. Một tiếng soảng vang lên, lửa toé sáng, song phương chưa kịp ỨC ĐỘ SỨC CHẤN ĐỘI CỦA MÌNH, CỦA ĐỊCH THÌ QUÝ CA LƯỢT TỚI, CHỌT KIM NHẮN KIẾM THẲNG VÀO NGỰC LỆ TUYẾT LINH. Không chút nao núng chàng vung tay tả, chiếc vỏ đao từ bên trên chặt xuống, tà tà đảo ra ngoài, gạt phẳng thanh kiếm của Quý Ca, lệch địch hơn một thước.

Rồi Đỗ Vô Song lại gia nhập cuộc chiến, y không dùng vũ khí, chỉ vươn một ngón tay, chồm mình, điểm vào giữa đôi mày Lệ Tuyết Linh. Thân pháp và thủ pháp của y cực kỳ nhanh. Vẫn bình tĩnh chàng rút đao về, khoát một vòng tròn trước mặt, bắt buộc Đỗ Vô Song phải bỏ dở thế công.

Cuộc chiến sôi động qua mấy chiêu đầu liền. Bao nhiêu người xuất thủ, vẫn không làm gì được chàng giữa vòng vây. Tào Nghê nổi nóng quát:

- Các liệt sát thủ Thiên tổ và Huyền tổ đâu?

Ba bóng người xuất hiện là nhập cuộc ngay. Trong số đó có một sử dụng ngọn côn sắt vừa nhỏ vừa nặng, cứ mỗi lần vung lên là cuốn gió ào ào. Ngọn côn từ bên trên giáng xuống như hòn núi đổ. Hai gã kia phân ra tả hữu, tay vừa vươn, hai mũi tên không lông bay ra, tên không lông có cái lợi không rít gió dễ bắn, địch chẳng phát giác kịp thời, hướng chi bắn kẻ cận, cái nguy cho đối thủ phải nhiều hơn. Tên của bọn huyền tổ đương nhiên là có tầm độc.

Lệ Tuyệt Linh biết loại tên đó là Mê Hồn Tiễn, một loại ám khí vô song của Hắc Lâu, ai bị bắn trúng là không bảo toàn tánh mạng nổi. Lập tức chàng nhào xuống đất, lăn mình đi một vòng, rồi bật vùng dậy. Với cái nhào đó, chàng tránh được ngọn côn và hai mũi tên.

Cuộc chiến tiếp tục, càng phút càng ác liệt, riêng Tào Nghệ còn đứng ngoài vòng, quan sát. Đương nhiên trong trường hợp này, Lệ Tuyệt Linh chủ trương tốc chiến tốc thắng, cho nên chàng dùng những chiêu thức trong đao pháp lục sát. Chàng dù độc, đơn thân, đối phương với số đông vẫn không áp đảo nổi chàng, qua một thời gian khá lâu rồi. Trái lại lắm lúc chàng còn bức một vài người thoái hậu.

Phải, trong trường hợp này, chàng không thể ham chiến. Thắng là phải thắng gấp, không thắng nổi, phải chạy đi, chứ không thể liều đồng quy ư tận, trừ khi bị bắt buộc, và không thể làm gì khác hơn.

oOo